

"Captures the essence of Naval Special Warfare from our storied beginnings to the current fight—and gives us a glimpse of what the future might bring for the twenty-first-century Navy SEALs."

—Admiral WILLIAM H. McRAVEN (USN, Ret.)

NAVY SEALS

THEIR UNTOLD STORY

DICK COUCH

FORMER U.S. NAVY SEAL AND BESTSELLING AUTHOR

WILLIAM DOYLE

NEW YORK TIMES BESTSELLING COAUTHOR OF *AMERICAN GUN*

AFTERWORD BY REAR ADMIRAL GARRY J. BONELLI (USN, RET.),
NINTH FORCE COMMANDER, NAVAL SPECIAL WARFARE COMMAND

Mottók

Soha nem adom fel. Kitartok és erősödök a csapásoktól. Hazám elvárja, hogy fizikálisan keményebb és mentálisan erősebb legyek az ellenségeimnél. Ha legyűrnek, mindig talpra állok. Minden maradék erőmet összeszedem, hogy megvédjem a csapattársaim és végrehajtsam a feladatunkat. Soha nem vonom ki magam a harcból.

A SEAL ETHOSZBÓL

Nem élsz, hacsak nem pengeélen táncolsz.

És ha úgy táncolsz pengeélen, mint ezek az úszók és a többi olyan ember, akkor élsz. Úgy értem, élsz.

Szerintem az volt életem legnagyobb bulija.

WALTER MESS, II. VILÁGHÁBORÚS
OSS TENGERI EGYSÉG OPERÁTOR

Egyszerűen ilyenek vagyunk, a csapatok és az emberek, a bajtársiasság, ez örökké veled él. Úgy értem, soha nem felejtetted el a társadat. Soha nem felejtetted el a tengerésztársadat. Soha nem felejtetted el a csapatodat. Soha nem felejtetted el a műveleteket.

Ez az, ami visszajön, emlékek az összes jó és rossz időről, de mindig a jó idők.

Nagyon büszke vagyok rá és örülök, hogy a katonasághoz tartoztam, a SEAL-ekhez tartoztam, a különleges hadviseléshez tartoztam, és ha fiatalabb lennék, szeretnék ott lenni velük.

JOSEPH DIMARTINO NYUGÁLLOMÁNYÚ SORHAJÓHADNAGY,
D-NAP VETERÁN ÉS A KETTES SEAL CSAPAT EREDETI TAGJA

Egyszerűen eltűntek. A sötétségből bukkantak elő és ott is tűntek el. Úgy értem, ez hihetetlen.

JESSICA BUCHANAN, SEGÉLYMUNKÁS
SEAL-EK MENTETTÉK KI SZOMÁLIABÓL

Ne feledjük, hogy az egyik ember ugyanolyan, mint a másik, és hogy az a legjobb, aki a legszigorúbb iskolában tanult.

THUKÜDIDÉSZ

És hallám az Úrnak szavát, a ki ezt mondja vala: Kit küldjek el és ki megyen el értük? Én pedig mondék: Ímhol vagyok én, küldj el engemet!

ÉZSAIÁS 6:8

TARTALOM

Mottók

Előszó – William Doyle

Előszó – Dick Couch

A szerzők megjegyzése

1 A fantasztikus óra

2 A csupasz harcosok hajnala

3 Meleg háború, hideg víz

4 A SEAL-ek születése

5 A dzsungelbe

6 Tragédia és feltámadás: A Vietnam utáni évek

7 Terror és végzet: Közel-keleti és terrorelhárító műveletek

Végszó

Zárszó – Garry J. Bonelli ellentengernagy

Köszönetnyilvánítás

*A melléklet: Egyesült Államok Különleges Műveleti Parancsnokság
Struktúra*

*B melléklet: Haditengerészeti Különleges Hadviselési Parancsnokság
– feladatok és struktúra*

C melléklet: A Haditengerészeti Különleges Hadviselés korai egységeinek áttekintése – Tom Hawkins

D melléklet: SEAL ethosz/hitvallás

E melléklet: Akik meghozták a legnagyobb áldozatot

Megjegyzés a forrásokról

A szerzőkről

ELŐSZÓ

William Doyle

Ez a könyv az Egyesült Államok Haditengerészete SEAL-jeinek hadtörténelme az eredetüktől mostanáig. Nagyrészt a Haditengerészeti Különleges Hadviselés száznál több egykori tagjával készült interjúk alapul, a mi erőfeszítésünk ez, hogy elmeséljük egy figyelemre méltó elit harcoló erő történetét és az elődeikét, egy harcos csoportét, akik közvetlenül járultak hozzá az amerikai hadtörténelem kritikus pillanataihoz a D-napi partraszállástól és a csendes-óceáni csatáktól a koreai és vietnami háborún át Irakig, Afganisztánig és a nemzetközi terrorizmus elleni csatáig.

Apámtól tanultam hadtörténelmet, egy egész életnyi beszélgetésből a II. világháborús dél-csendes-óceáni tapasztalatairól, mint a Hadseg felderítő és katonai rendőr őrmestere.

Túlélte Japán légitámadásokat, segítette oltalmazni Douglas MacArthur tábornokot az új-guineai dzsungelben, utazott járőr-torpedónaszádokon és szenvedett trópusi betegségektől, amelyek több alkalommal is a halál küszöbére vitték. Több száz emberrel találkozott, akiket lenyűgözőeknek talált, köztük bakákkal és tengerészekkel az Egyesült Államok minden zugából, nagyon illedelmes brit tisztekkel és gyönyörű ausztrál ápolónőkkel, bennszülött szigetlakókkal, akik mintha a kőkorszakból léptek volna elő, és egy barátságos japán hadi-

fogollyal, aki folyékonyan beszélt angolul és kalauzként szolgált egy tokiói villamoson a háború előtt.

Egyszer megkérdeztem tőle:

– Miért volt ez olyan csodás időszak számodra?

– Mert reggelente, amikor felkeltél – felelte mosolyogva –, fogalmad sem volt, mi fog történni aznap. Tényleg bármi megtörténhetett!

Ma nem sok olyan amerikai szolgálhat, aki intenzívebben megtapasztalja azt az érzést a SEAL-eknél. Amikor nap mint nap felébrednek, tudják, van rá esély, hogy hívni fogják őket Amerika legösszetettebb, legveszélyesebb és legmesszebb ható katonai feladatainak végrehajtására, a névtelenség és diszkréció leple alatt.

Először a 2011-ben megjelent, az *A Soldier's Dream: Captain Travis Patriquin and the Awakening of Iraq* írása alatt ígéztek meg a SEAL-ek. Ez egy amerikai katona irakiakkal és az amerikai katonasággal a ramádi csata, az iraki háború fordulópontja alatt végzett munkáját beszéli el.

A könyv kutatóinterjúi alatt hallottam egy egyre gyakoribb refrént annak az eseménynek az amerikai és iraki veteránjaitól: a SEAL-ek, mondták, voltak annak a csatának a csendes hősei. Annak a harctérnek a 2006-os amerikai parancsnoka, Sean MacFarland akkor még ezredes azt mondta nekem, hogy a SEAL-ek a leghatékonyabb harcosok és a legprofibb csapatársak között voltak, akikkel valaha együtt dolgozott. A könyvem központi alakja, Travis Patriquin százados olyannyira csodálta a SEAL-eket, hogy annyi időt töltött a „Cápa Bázisukon”, Camp Ramadi különleges műveleti épületegyüttesében, amennyit csak tudott, információt, taktikai tippeket cserélve, és együtt étkezve a férfiakkal, akiket a „szuper barátainak” nevezett.

Aztán 2008-ban, amikor olvastam egy figyelemre méltó könyvet a ramádi SEAL-ekről az egykori SEAL Dick Couch-tól *The Sheriff of Ramadi* címmel, még világosabbá vált számomra, hogy a SEAL-ek segítettek biztosítani a kritikus izmot, az erő célzott alkalmazását, és az iraki rendőrök kiképzését, amire szüksége volt Patriquinnek, MacFarlandnek és az amerikai katonai munkatársaiknak, hogy segít-

senek az iraki törzseknek kiutasítani az al-Kaidát al-Anbár stratégiai tartományából, és hogy lehetőséget adjanak a népüknek, akármilyen röpke és törékeny is legyen, egy jobb életre.

2012-ben megismertem a ramádi csata egy másik hőst, a Hármas SEAL Csapat főaltisztját, Chris Kyle-t, az amerikai hadtörténet legkülönb mesterlövészét és az *American Sniper* íróját. Chris 1999-től 2009-ig szolgált és részt vett az iraki háború csaknem valamennyi jelentős csatájában. Ő meg én végül közösen írtunk egy bestsellert, az *American Gun: A History of the U.S. in Ten Firearms*-t. Tragikus mód, mialatt a könyvet írtuk, Chris-t és jó barátját, Chad Littlefieldet megölték, miközben segíteni próbáltak egy iraki háborús veterántársuknak. Mindig gondosan fogom őrizni Chris Kyle hazafias önfeláldozását, lelkesedését, alázatát és humorát, és az amerikai történelem iránti nagy szenvedélyét, mely érdeklődési körön sok általam ismert SEAL veteránnal osztozott.

2013-ban a tévés rendező Carol Fleisher, az író- és producer társam a Fehér Házi hangfelvételekről szóló díjnyertes A&E dokumentumfilmben, javasolta, hogy fogjunk össze egy PBS hálózati dokumentumfilm és az azt kísérő könyv lehetőségének feltárásában a SEAL-ek történelméről. Felismertük, hogy ebből fontos, lényeges műsor és könyv lehet. A SEAL-ek legnagyobb harcosok között voltak már jóval a művelet előtt, mely 2011-ben megölte Oszama bin Ladent Pakisztánban és legendássá tette őket a köztudatban.

Remek ötlet, gondoltam, de szinte lehetetlen sikerre vinni, tekintve a SEAL-ek hagyományos idegenkedését a nyilvánosságtól. De aztán egyeztettünk forrásokkal a haditengerészeti különleges hadviselési közösségben (értsd: SEAL-ek) és rájöttünk, hogy talán meg lehet csinálni és jól, de csak ha erős partnerünk van. Ideális esetben az a személy egy volt SEAL lenne, valaki, aki valódi bennfentes nézőpontot kínálhat nekünk, aki be tudna mutatni minket néhány kritikus játé-

kosnak a SEAL történelemben, és aki meg tudna nyitni nekünk ajtókat, hogy úgy beszéljük el a történetet, ahogy azt megérdemli.

Nem tartott sokáig rájönnünk, hogy egy ember tökéletesen megfelelt azoknak a feltételeknek. Dick Couch volt a neve. Tizennyolc könyvet írt, köztük sokat SEAL-ekről és különleges műveletekről. Harci vezető volt Vietnámban, és régi SEAL tiszt aktív és tartalékos szolgálatban. És nagyon tisztelte sok veterán és szolgáló SEAL, akikkel kapcsolatban maradt az évek során. Dick hamar csatlakozott Carolhoz konzultánsként a PBS különkiadáshoz, amelyhez kijártuk a produkció támogatási megállapodást a Védelmi Minisztériumtól és a Haditengerészeti Különleges Hadviselési Parancsnokság sajtóirodájának együttműködését, és őt hozzám társszerzőként ehhez a kísérőkönyvhöz. Így került a kezébe ez a könyv.

Bármilyen könyv a SEAL-ekről lényegéből adódóan csak résztörténet, mivel a SEAL történelemben sok pillanat és művelet a titkosítás és diszkréció árnyékában marad, és a SEAL-ek természetüknél fogva nagyon vonakodnak részleteket elárulni a műveleteikről kívülről. Ebben a könyvben mindent megtettünk, hogy a feloldott titkosítású teljes történetet elmeséljük, amilyen jól csak tudjuk, a harcok sűrűjében lévő SEAL-ek szemén keresztül, és a SEAL-ek és elődeik legszemléletesebb és legjelentősebb összecsapásain és műveleteinek ablakán keresztül. Ez semmi esetre sem a SEAL-ek műveleteinek teljes története, sem taktikai vagy adminisztratív történelem.

Mindent megtettünk, hogy megerősítsük és összevessük a könyvben szereplő információkat szemtanúkkal, történészek és újságírók beszámolóival, és feloldott titkosítású kormánydokumentumokkal. De fontos megérteni, hogy a SEAL-ek történelmének zöme bizalmas és ezáltal elérhetetlen felelős szerzőknek, magunkat is beleértve. Továbbá, különböző emberek egészen másként emlékezhetnek eseményekre; ez az újságírás és történelem ténye.

A SEAL-ek korai történelme sötét abból kifolyólag, hogy a zöme egyszerűen nem lett leírva harcjelentés vagy más dokumentum formájában az „intézményes emlékezet” számára, és a SEAL-ek gyakran

még egymással sem osztottak meg sok információt a műveleteikről akkoriban, mivel túl elfoglaltak és túl diszkrétek voltak. Ahogy az egykori SEAL Bob Gormly megjegyezte: „SEAL-ek és UDT-k [Víz Alatti Romboló Csapatok] jeleskedtek abban, hogy soha nem írtak le semmit papírra. Azt szokom mondani, olyanok vagyunk, mint egy indián törzs: az információ a tűz mellett mesélt legendákból adódik át a fiatalabb harcosoknak. Ez oké, de amikor az összes öreg főnököd meghal, a tapasztalatuk is velük vész.” Ennek fényében, a projektünkben interjú átiratokat adományozunk az Egyesült Államok Haditengerészete történészeinek, hogy hozzáadódjanak a történelmi leíráshoz.

Ez a könyv közös erőfeszítés volt, és mindent megtettünk, hogy segítsünk az olvasónak megérteni az Egyesült Államok Haditengerészete SEAL-jeinek történetét azok szavain keresztül, akik megtapasztalták. Reméljük, legalább olyan élvezettel olvasod ezt a könyvet, mint amekkora megtiszteltetés volt nekünk megírni.

Előszó

Dick Couch

Az egyetlen kapcsolatom William Doyle-lal, mielőtt felhívott és arra kért, segítsék ebben a projektben, a munkáján keresztül volt. A kutatás a könyvemhez, a *The Sheriff of Ramadi: Navy SEALs and the Winning of al-Anbarhoz*, összehozott Travis Patriquin századossal és a szereppel, amit a ramádi csatában játszott. Olvastam Bill könyvét, az *A Soldier's Dream: Captain Travis Patriquin and the Awakening of Iraq*-ot, amit e derék harcos élete és halála csodálatos dokumentálásának találtam. Most *engem* hívott egy, a SEAL-ek történetéről szóló könyv miatt.

Én nem vagyok történész; a szakirodalmi műveim (regényíró is vagyok) aktuális különleges műveleti kiképzést és műveleteket jegyeznek fel. A történészek öreg fickók hosszúkás hajjal, félhold olvasószemüveggel, és kopott kordbársony zakóval – az olyan kikopott könyökvédőssel. De meghallgattam Bill mondandóját és mérlegeltem a lehetőséget, hogy együtt dolgozzunk a SEAL-ek történelmén. Beszélt nekem a SEAL történelemről szóló PBS különkiadásról, és a lehetőségről, hogy segítenünk kell abban a produkcióban. Minél többet beszélgettünk, annál jobban felpezsdített a projekt, a Bill-lel és azokkal a haditengerészeti „békaemberekkel” és SEAL-ekkel végzett munka lehetősége, akiknek a történetei fogják e történelem alapját képezni. És imádom a jó háborús történeteket. A munkám, mint re-

gényíró és a különleges műveletekről szóló szakirodalmi könyveim megtanították, hogy a SEAL-ek és békaemberek tekintetében az igazi sokkal lenyűgözőbb, mint akármelyik regényem.

Néhány évvel ezelőtt részt vettem a SEAL csapatok ötvenedik évfordulóján. Ha visszamegyünk a közösségünk gyökereihez, a II. világháború békaembereihez, majdnem hetven évesek vagyunk. Az 1943. novemberi tarawai csata több mint 3000 halott és sebesült tengerészgyalogosa dokumentálta az igényt a partraszállás előtti információra és segített elszaporítani a Haditengerészeti Harci Romboló Egységek és Víz Alatti Romboló Csapatok békaembereit – a mai SEAL-ek elődeit. Én egy hónappal a tarawai csata előtt születtem. Így amit olvasni fogsz, az mind az életem alatt történt. És kiváltság volt a részének lennem.

Gyakran megkérdezték tőlem, hogy egy dél-indianai gyerek miért akart haditengerészeti békaember lenni. Szerintem akkor kerített hatalmába, amikor elolvastam Jacques Cousteautól a *Csend világát* és néztem a Lloyd Bridegs tévésorozatot, a *Sea Hunt*ot. A középiskolában készítettem egy légzőkészüléket és búvárkodni kezdtem az otthonhoz közeli mészkőbányák tiszta vizeiben. Egyedül merültem két évig, mire találtam egy merülőtársat. Amikor jelentkeztem az Egyesült Államok Haditengerészeti Akadémiájára, úgy véltem, kicsit közelebb kerültem a célomhoz, a békaemberré váláshoz. Ez 1963 nyarán volt, és kevesen, magamat is beleértve, hallottak ezekről az új csapatokról a SEAL-eknek nevezett harcosokkal. De amikor lediplomáztam Annapolisban 1967-ben, a Haditengerészeti Akadémiáról kikerültek nem lehettek békaemberek, SEAL-ekről nem is beszélve.

Míg Annapolisba jártam, az igazgató egy kiváló tengernagy volt, bizonyos Draper Kauffman. Legendás alak volt, akinek sok köze volt a Haditengerészeti Harci Romboló Egységek felállításához és kiképzéséhez a II. világháború alatt. Amikor a Haditengerészeti Akadémia kormányánál volt, mi, kadétkok, áhítattal néztünk fel rá.

1967 tavaszán első osztályú kadét voltam, alig néhány hétre a diplomától. Áprilisban a századommal részt kellett vennünk egy fogadá-

son a mélyen tisztelt igazgatónk otthonában. Amikor rám került a sor, hogy találkozam Kauffman tengernaggyal, megkérdezte:

– Mr. Couch, mi lesz a választása a szolgálatválasztó estén?

– Kezdetnek egy romboló Japánban, uram – feleltem. – De amint lehet, parancsot fogok kérni a Víz Alatti Romboló Csapatokhoz.

A nagy ember átkarolt, mintha az apám lett volna, és azt mondta:

– Fiam, maga reguláris haditengerész. Csodálatos karrier áll maga előtt a flottában. Lehet rombolós, pilóta vagy tengeralattjárós, de nincs jövője a víz alatti rombolásban. Nem azért vagyunk itt Annapolisban.

Akkoriban a UDT vagy SEAL karriert nem tekintették járható útnak egy hivatásos haditengerész tiszt számára.

– Nagyra értékelem a tanácsát, uram – mondtam neki –, de mindenképpen meg fogom tenni.

Mosolygott, mosolyogtam, és továbblépett, hogy a sorban következő kadéttal beszélgessem. Szerintem a mai napig én vagyok az egyetlen SEAL, akinek az eredeti UDT vezetők egyike próbálta meg személyesen elvenni a kedvét a SEAL-lé válástól.

Miután lediplomáztam a Haditengerészeti Akadémián 1967-ben, egy romboló fedélzetén szolgáltam Vietnamban. És miután jelentkeztem a hajón, azonnal kérvényeztem a parancsot az Alap Víz Alatti Romboló/SEAL (BUD/S) kiképzésre. A szkipperem így küldte tovább a kérvényemet: „*továbbítva, nem javasolva*”. 1968 őszén és a hajós szolgálatom után mégis a virginiai Little Creekben találtam magam, a BUD/S kiképzés keleti parti változatában, más tisztek és légénységi állományú tengerészek mellett szenvedve, akik ugyanannyira békaemberek akartak lenni, mint én. Hetvenkilencen voltunk, akik elkezdték azt a BUD/S osztályt; tizenhármunkat avatták.

1969 elején jelentkeztem az első csapatomnál, a UDT-22-nél. A megérkezésem után órákon belül találkoztam Joe DiMartinóval. A zöldfülű fregatthadnagyot egy olyan ember üdvözölte a fedélzeten, aki a gyalogosok első hulláma előtt volt az Omaha parton. És testvérként kezelte. Tyűha! Ugyan életben voltam (éppen csak), amikor ez az

egész elkezdődött, de olyan emberekkel szolgáltam, akik ott voltak, amikor ez az egész elindult.

Megtiszteltetés volt a UDT és SEAL csapatokkal szolgálni. Igen, mind, akik a csapatokban voltunk, büszkék vagyunk az örökségünkre. Rendkívül büszkék vagyunk a SEAL-ek jelenlegi generációjára is. A teljesítményük és professzionalizmusuk árnyékában állunk. És nagyon büszkék vagyunk rá, hogy szerepet játszottunk annak kifejlesztésében, ami ma a modern Haditengerészeti Különleges Hadviselés.

Ebben a könyvben Bill arra kért, osszam meg néhány vietnami tapasztalatomat. Beleegyeztem ebbe, hogy dokumentáljam, milyen hozzáértőek és bátrak is voltak a SEAL testvéreim, hogy illusztráljam, milyen kritikus volt a megfelelő kiképzés és tapasztalat a munkánkhoz, és hogy teljesen őszinte legyek néhány nehézséggel kapcsolatban, amivel szakaszparancsnokként szembesültem, aki mindent megpróbált és néha az is kevés volt. „Egyturnusos csoda” voltam Vietnamban, olyan SEAL, akinek egyetlen egy hathónapos időszak volt a harci övezetben, aztán hazajött. Vannak SEAL-ek és amerikaiak, akiknek három, négy és öt turnusuk volt Vietnam harci övezeteiben, és 58000 amerikai van, aki sosem jött vissza. Az ő szolgálatuk és áldozatuk, és mindazoké a hősöké a Haditengerészeti Különleges Hadviselésből, akik meghozták azt a legnagyobbat, szavak erejével nem kifejezhető.

Röviddel azután, hogy Bill-lel elkezdjük ezt a projektet, sokan, köztük az ügynököm és a jelenlegi kiadóm, megkérdezték, miért vállaltam el ezt a munkát. Örömmel jelentem, hogy nagy érdeklődés mutatkozott és mutatkozik más műveim iránt – a regények és szakirodalmi írások iránt, amelyek különleges műveletekkel és különleges műveleti kiképzéssel foglalkoznak. Ezért meg kellett kérdeznem magamtól, miért csinálom ezt? Egyáltalán nem arról van szó, hogy nincs munkám bőséggel, az idő mellett, amit horgászatra, síelésre és túrázásra kell kiutalni itt, Idahóban.

Azok, akik SEAL-ek vagyunk vagy voltunk, két fókuszon keresztül nézzük a közösségünket. Az egyik fókusz a személyes tapasztala-

tunk aktív szolgálatban – amit tettünk, az akkori csapattársaink, és az idők, melyekben szolgáltunk. A másik a SEAL-ek jelenlegi műveleti állása. Ma egyáltalán nincs rejtély a SEAL-ekkel kapcsolatban, sem azzal kapcsolatban – a bizalmas taktikák, technikák és eljárások megszorításain belül –, amit csinálnak. És nem kevés mai SEAL van, aki könyvet ír a személyes tapasztalatairól. Így nálam csak nemrég volt, hogy azokra a más időkre gondoltam, és az emberekre, akik előttem szolgáltak és azokra, akik azután jöttek a csapatokhoz, hogy én ott hagytam az aktív szolgálatot. Míg ezen a könyvön dolgoztam, egyre inkább rájöttem, hogy a miénk gazdag történelem, tarka és bátor férfakkal, akik a csapataikat, a csapattársaikat és a hazájukat is szolgálták. Sok különleges műveleti testvérkomponensünkhöz hasonlóan, a SEAL-ek szükségből születtek meg, és rövid élettartamuk alatt folyamatosan fejlődtek, hogy megfeleljenek az új közvetlen és aszimmetrikus veszélyeknek felkelés és terrorizmus ellen harcolva. Derék történelem ez – olyan, ami megérdemel egy PBS dokumentumfilmet és a legjobb erőfeszítéseinket ezzel a könyvvel.

Így most kezdő történész vagyok. Vitán felül az vagyok, amit a fiatal SEAL-ek öreg fickónak tartanak. Szükségem van az olvasószemüvegemre, és tényleg van régi, könyökvédős kordbársony sportzakóm. És remélem, hogy ezeket az oldalakat ugyanolyan ellenállhatatlannak találod olvasás közben, mint mi találtuk írás közben. Köszönöm, Bill, hogy engedtéel részének lennem a történetük elbeszélésének.

A SZERZŐK MEGJEGYZÉSE

Ennek a könyvnek a publikálását engedélyezte a Védelmi Minisztérium és a Központi Hírszerző Ügynökség. A könyv átment egy további biztonsági felülvizsgálaton a Haditengerészeti Különleges Hadviselési Parancsnokságnál. Ezeknek a felülvizsgálatoknak a lefolyása alatt arra kérték minket, hogy ne fedjünk fel bizalmas részleteket a Különleges Műveleti Parancsnokság bizonyos komponenseiről, köztük különleges bevetési egységekről. Eleget tettünk ennek a kérésnek.

Ehhez a könyvhöz az információ személyes interjúkból, feloldott titkosítású és történelmi dokumentumokból, emlékiratokból, újságírói beszámolókból és más elérhető nyilvános forrásokból származik, és tartalmazza a szerzők személyes nézőpontját és véleményeit. Ahol hiba van, bocsánatot kérünk a figyelmetlenségért; ahol eltérnek a vélemények, örömmel vesszük a megjegyzésedet.

Ez a munka, szükségből, nagyon szelektív és lehetetlenség érinteni a UDT-kkel és SEAL-ekkel kapcsolatos minden akciót, személyt, fejlesztést vagy releváns eszmecserét. Reményünk és szándékunk, hogy az alábbiak segítenek dokumentálni és ünnepelni mindazokat, akik a Haditengerészeti Különleges Hadviselésben szolgáltak, és összefoglalót adnak az olvasónak a harcosok e nagyon különleges fájának történelméről.

ELSŐ FEJEZET

A FANTASZTIKUS ÓRA

**OMAHA-PART,
1944. JÚNIUS 6., 06.33**

A KÖTELEK:

175 Haditengerészeti Harci Romboló Egység (NCDU) romboló,
500 utászkatona, és 150000 szövetséges katona és tengerész

A FELADAT:

A szövetséges támadás élén járni Európa felszabadításához

Az volt a feladata, hogy dolgokat robbantson fel, és gyorsan.

Ken Reynolds másodosztályú matrónak és csapattársainak az amerikai egyesített Hadsereg-Haditengerészet átjáró rohamcsapataiból fél órájuk sem volt, hogy kirobbantsák Nyugat-Európa kapuit. Ha nem járnak sikerrel, amerikai katonák ezrei esnek csapdába és lesznek lemészárolva a vízben, a támadás az Omaha-parton megáll Normandia partvonalánál, és a D-nap partraszállás kisiklik egy ismeretlen dimenziójú katasztrófába. Borús volt az idő, a tenger fodrozódó, és a szelek méteres hullámokat korbácsoltak Normandia partja mentén, ami Reynolds számára a „valaha látott leghosszabb és leglaposabb” homokpartnak tűnt.

A feladatuk az volt, hogy nyissanak tizenhat darab tizenöt méter széles folyosót egy acélfalon, és ezt géppuska- és tüzérségi tűz hurrikánjában kellett megtenniük. Elvileg harckocsik és gyalogság első hullámát kellett követniük a partra, de a hadművelet káoszában a rombolók voltak a legelső, akik elérték az Omaha-partot.

Még mielőtt kijuthattak volna a partraszállító naszádokból, az amerikaiakat gránátok és géppuskatűz vihara borította el a partra néző magaslatokba ásott német állásokból.

Néhány egyszerű gondolat pattogott Ken Reynolds agyában, amikor kiugrott a partraszállító naszádból: „Robbantsd fel az akadályokat. Tedd a dolgod. Ne ölettesd meg magad. Juss el a partra.”

„A csapat tőlünk jobbra egy kivétellel mind meghalt – mondta nekünk Reynolds a 11-es csónakcsapatban lévő csapattársairól –, amikor egy gránát landolt pontosan a gumicsónakjukban és felrobbantotta a robbanóanyagjukat.” A közelben gránát találta el a 14-es csónakcsapat partraszállító naszádjának fedélzetét és gyújtotta meg a robbanóanyagot, sokukat megölve, mielőtt a kommandósok egyáltalán kirakhatták volna a gumicsónakjukat. Egy másik gránát közvetlen találatot ért el a 15-ös csapat csónakján és felrobbantotta a robbanóanyagjukat, három embert megölve és négyet megsebesítve.

„Örület volt – mondta Reynolds. – Golyókat és gránátokat kerülgettünk, és ha nem rögtönöztél, nem élted túl.”

„Láttam embereket haldokolni, láttam halott embereket a vízben, hallottam a zajt – emlékezett. – Láttam az egész vesszőfutást, de nem érdekelt. Tudtam, mit kellett tennünk.”

A jelenet mérföldkövet jelentett az Egyesült Államok Haditengerészete SEAL-jei őstörténetében, mivel a közvetlen elődeik, a szinte elfelejtett Haditengerészeti Harci Romboló Egységek (NCDU) indították el a támadást a normandiai partokon, egy hadművelet éleként, amit a hadtörténész S. L. A. Marshall így jellemezett: „eposzba illő emberi tragédia, ami a korai órákban a teljes katasztrófa határán állt”.

A mai SEAL-ekkel ellentétben, akik egy egész évnyi, vagy még hosszabb, széleskörű kommandós és tengeri kiképzéssel felkészítve,

és csúcstechnológiájú fegyverek, járművek és rádiókészülékek széles spektrumával érkeznek a csatába, Reynolds és sok kollegája csak alapkiképzést tudhatott magáénak a floridai Fort Pierce-ben, egy romboló tanfolyamot, és minimális felszerelést, ami ahhoz kellett, hogy megpróbáljanak átjárókat nyitni az akadályokon, amiket Hitler Nyugat-Európa partjain építtetett. És a modern SEAL-ekkel éles kontrasztban, az NCDU-k nem voltak kiképzett harci úszók – sekély vízben dobták ki őket és arra számítottak, hogy a munkájukat főleg járva és kúszva végzik el a hideg hullámverésben.

Az ifjú harcos agya kikapcsolta az erőszakot és a káoszt, és csak a fogóra és a késre koncentrált a zsebében, meg a vállára akasztott két vászontáskányi robbanóanyagra. Minden táska meg volt tömve tizenhat darab 1,1 kg-os, kolbász alakú C-2 plasztik vagy tetrítol robbanóanyag csomaggal, összesen harminckét töltetet téve ki. A zseniális új robbantórendszert „Hagensen-csomag”-nak hívták a feltalálója, Carl P. Hagensen tartalékos műszaki sorhajóhadnagy után, aki NCDU kiképzésű lett Fort Pierce-ben és az NCDU-30 parancsnoka volt. A csomagokat egy horog/zsinór konstrukció révén gyorsan rögzíteni lehetett bármilyen típusú akadályhoz. Reynolds csapatában mások gyutacsokat és robbanózsinórt vittek, hogy összekössék a tölteteket.

Az Egyesült Államok Hadseregének érkező gyalogoskatonái érezhették a partraszállító naszádjaik orr-rámpáit verő golyókat, miközben a rámpát leeresztették, golyócsíkok verették a hullámverést, mialatt a katonák a vízbe vetődtek, és sokan megfulladtak ellátmánnyal túlterhelten. Néhányan oldalt ugrottak ki vagy víz alá merültek, hogy elkerüljék a golyózápport.

„Csak mérsároltak minket, hihetetlen volt” – idézte fel Ken Reynolds. „Testek, testrészek és vér mindenütt – emlékezett Robert Watson első osztályú matróz. – Több halott és sebesült volt a parton, mint ahányan életben maradtunk.” Joe Amorelli, egy utászkatona, aki a közelben ért partot, azt mondta: „Egy srácnak mellettem ellőtték a karját, és miközben nézte, ismét meglőtték. Egyből eldőlt. Mind meghaltak körülöttem.”

Amikor a La Manche-csatorna hideg, derékig érő vizébe ugrott 1944. június 6-án röviddel 06.33 után, Ken Reynolds másodosztályú matróz két futballpályányira volt a francia parttól.

Egy pillanatra megérezte a látvány elképesztő mértékét, melynek az élén volt: „Fantasztikus, hihetetlen látvány volt – emlékezett. – El sem tudtam képzelni, hogy volt annyi hadihajó a világon.” A történelem egyik legnagyobb armadája volt az, közel 5000 hajóval, 11000 géppel és 150000 szövetséges tengerésszel és katonával csapva le a normandiai partra.

Reynolds tizennyolca éves volt, alig került ki a középiskolából a Rhode Island-i Providence-ben, és nem volt ideje találni egy kedvest vagy nagyon élni se még. A 42-es Haditengerészeti Harci Romboló Egység 5-ös csónakcsapatához vezényelték, egy huszonegy „átjáró rohamcsapatból” álló kötelék részeként, ami magában foglalta az Egyesült Államok Hadserege utászainak különítményeit is, akik parancsba kapták, hogy vezessék a nyolc kilométer hosszú rohamot az Omaha-parton. A munkát elfelezték a vízvonalnál: a tengerészek tizenöt méter széles átjárókat vágnak a tenger felőli akadályokon, az utáskatonák a szárazföld felőli akadályokkal foglalkoznak. Az általános feladat tizenhat darab tizenöt méter széles út megtisztítása volt az amerikai partraszállási körletek mindegyikén, az Omaha-parton és a Utah-parton, ahol tizenegy további NCDU csapat volt.

Rövid civil életében Reynolds kereskedelmi halászként és hegesztőként dolgozott, és ezen a napon önkéntes haditengerészeti romboló volt, aki a szövetséges vállalkozás lándzsájának hegyén haladt, hogy megszállja Nyugat-Európát és megdöntse Adolf Hitlert. Ken Reynolds tényleges matrózként jött Angliába 1944 húsvétján, és egyike volt azoknak a tengerészeknek, akiket kiválasztottak, hogy megerősítsék azokat az NCDU erőket, melyek az NCDU kiképző bázisról, a floridai Fort Pierce-ből jöttek át. Először, emlékezett Reynolds, „azt hittem, [az NCDU rövidítés] Nem Harci Rombolót jelent, és anyám örült, mert nem harci volt! De hamar megtudtam, hogy nem ezt jelentette.”

Reynolds rögtön kiképzésre ment különböző helyeken szerte az angliai parton. „A kiképzés arra koncentrált, hogy hogyan kezelj gumicsónak és robbanóanyagot – idézte fel –, mit tegyél, hogyan közd, hogyan robbantsd. Nem volt túl nehéz. Ha tudtál úszni, remek, az plusz volt, de nem volt kötelező, amíg nem féltél a víztől.”

Az Omaha-part megközelítése előtti percekben Reynolds és a szövetséges katonaság sok más tagja úgy vélte, igen sima művelet lesz ez. „A tisztjeink azt mondták nekünk, a Légierő bombázni fogja és megtisztítja a hídfőt” – emlékezett vissza. Az előljárói azt mondták: „El fognak törölni mindent a parton. Amikor partot érnek, nem lesz ott senki, hogy gondot okozzon maguknak. Szórványos tűz lesz, ez minden.”

De ehelyett német tűz áradata üdvözölte őket rejtett géppuskafészekből, ami „fenemód szétlőtt minket” – idézte fel. Közben egyszerre kerültek „erős, erős állandó tűz” alá aknavetőkből és 88 mm-es nagy sebességű légvédelmi tüzérségtől, amit a németek nagyon hatékonyan használtak földi célok ellen.

Egy haditengerészeti harcjelentés leírta, hogy Reynolds és kollegái mivel szembesültek: „A tüzérségi és géppuskatűz általában hosszantozásra volt telepítve a partok mentén. Néhány esetben teljesen rejtve voltak a tenger felől földdel borított betonfalakkal, ami jóval túlnyúlt a fegyver csövén. Ez lángrejtőként működött és megakadályozta a csőtorkolat közelében felszálló por általi felderítését, így amikor láng nélküli, füst nélküli lőporral használták, és nyomjelző lövedékek nélkül, ahogy az OMAHA partok védelmében voltak, rendkívül nehéz volt észlelni őket.”

Ahogy Reynolds szellemesen megjegyezte: „Németek csinálták.”

„A gránátok és rakéták a hadihajóinkról a fejünk fölött süvítettek el” – idézte fel a tizenkilenc éves Tom Koester, egy másik tengerész egy érkező partraszállító naszádon. „Érezni lehetett a hőt a tarkódon – mondta Koester –, és ügyelnünk kellett a rakétákra, amik rövidre hullottak és rajtunk robbantak.”

Arra számítva, hogy egy alacsonyabb szintű német partvédelmi ezreddel és német egyenruhás vegyes kelet-európai sorkatonákkal találkoznak, a szövetséges hírszerzés tervezőinek elkerülte a figyelmét az a tény, hogy a német 352. gyalogos hadosztály elemei a vártnál nagyobb létszámban állomásoztak a partraszállási körletek közelében.

Ken Reynoldsnak nem volt puskája, se oldalfegyvere, se gránátjai. Zöld haditengerészeti egyenruhát viselt és acélsisakot, a tetején „USN” jelzéssel. „Úgy néztünk ki, mint a katonák – idézte fel nekünk. – Katonai bakancs, se fegyver, se fogkefe, se élelem, ez volt az, amivel partot értünk.” Hozzátette: „Mentőövünk volt, amit két széndioxid palack fűjt fel. Ügyelned kellett rá, hogy a hónod alatt legyen, különben megfojtott. És hordtunk egy hevederövet, amin volt egy vizes kulacs meg ez a kés, és egy fogó. Ezen kívül semmi, ennyi volt nálunk.”

Az NCDU emberek közül néhányan .45-ös pisztolyt vagy karabélyt vittek önvédelemre, de Reynoldsnál egyik sem volt. Szigorúan robbantás volt a dolga, innen a lecsupaszított felszerelés.

A 198 centiméteres magasságával Reynolds olyan feltűnő volt a partfalakba beásott német géppuska irányzóknak, mint egy fa az óceánban. Lekuporodott, amilyen alacsonyra csak tudott a sekély vízben, miközben ő és öt rombolótársa egy robbanóanyaggal és ellátmánnyal megrakott gumicsónakot vontattak az úti céljuk, az érintőaknáktól, dobozaknáktól, hajó elleni aknáktól és más robbanóeszközöktől hemzsegő, részben vízben álló akadályok hatalmas labirintusa felé. Géppuskagolyók vágtak a kis csónakba, ezért felkaptak annyi robbanóanyagot, amennyit csak a vállukra tudtak kanyarítani, elengedték a csónakot, és megiramodtak előre a hullámverésben. Reynolds és sok kollegája rosszul érezte magát az aznap reggeli hideg, hánykolódós hajóúttól a La Manche-csatornán át, és a testük merev volt és fájt, miután nyílt levegőn aludtak az acél hajófedélzeteken az elmúlt öt napban.

A hét és fél méteres dagály nyolc-tíz percenként harminc centiméteres ütemben rohant be, és ha a tengerészek nem tudnak utat nyitni

az akadályokon és aknákon át, mire a víz elfedi azokat, az érkező szövetséges partraszállító naszádok és gyalogosok felnyársalódnak és a hajók elsüllyednek, mielőtt elérhetnék a francia földet. Közel 175 haditengerészeti romboló ugrott vízbe, hogy megtisztítsa az Omaha-part víz felőli oldalát, több száz utászkatónával követve, akik a szárazföldön robbantják át magukat az akadályon, aztán zászlókkal megjelölik a megnyitott sávokat.

Még a harc többnyire kaotikus normái szerint is minden széthullott, és a bonyolult partraszállási terv a teljes összeomlás veszélyében volt. A roham előtti szövetséges hajótüzérségi és légi bombázás láthatóan kevés hatást ért el. Az órákkal korábban ledobott ejtőernyősök csúnyán szétszóródtak a francia vidéken. Partraszállító naszádok tucatjait lökte keletre a váratlan erős oldaláramlás, így érkező gyalogosok ezrei vetődtek rossz partraszállási pontok felé.

Egy közeli felderítőhajóban egy elszörnyedt fregatthadnagy, bizonyos Phil Bucklew hívta kétségbeesetten rádión az előljáróit, könyörögve nekik, hogy ne indítsák el az úszó harcokocsikat a forgatagban. Phil Bucklew egyike volt az aznap az Omaha-partra induló néhány tengeri deszant veteránnak. A tapasztalt harci vezető a Hadsereg és a Haditengerészet egyesített Kétéltű Felderítő-Rajtaütőiben, a korábbi profi futballjátékos Bucklew később a Csendes-óceáni Haditengerészeti Műveleti Támogató Csoport, a mai Egyes Haditengerészeti Különleges Hadviselési Csoport elődjének parancsnoka lett. A Felderítő-Rajtaütők 1942 augusztusában alakultak meg a virginiai Norfolk közelében lévő Little Creek Kétéltű Kiképző Bázison, és tengeri deszant felderítésre és kommandó műveletekre lettek kiképezve. Ebben az értelemben a Felderítő-Rajtaütők a modern SEAL-ek szimbolikus ősei.

Phil Bucklew maga kiérdemelt egy Haditengerészeti Keresztet, amiért segített kalauzolni erős ellenséges tűz alatt a szövetséges partraszállásokat Szicílián 1943. július 10-én, és a D-napi műveleteket támogató tetteiért kapott még egy Haditengerészeti Keresztet. A D-napot megelőző hónapokban Phil Bucklew személyesen vezetett koc-

kázatos felderítő feladatokat a normandiai partok mentén, a vízvonallig evezve apró csónakkal az éjszaka sötétjében, mélységméréseket végezve, homokmintákat gyűjtve az ellenséges területről és vissza-
osonva a sötétségbe. Most, a D-nap nyitó pillanataiban, ahogy a magas hullámzást és a gyilkos tüzet figyelte az Omaha-part partraszállási körlet előtti vízen, Bucklew gyorsan felismerte, hogy a kísérleti kettős meghajtású Sherman úszó harckocsik, amiknek az amerikai gyalogság előrevetett hullámát kellett kísérniük, halálra voltak ítélve.

Rádión könyörgött a parancsnokainak, hogy fűjják le a harckocsikat, de túl késő volt. Harminckét amerikai Sherman harckocsi szállt vízre partraszállító naszádokból a hullámos tengeren, és a gyenge úsztató gallérjukat gyorsan széttépte a szél, a hullámverés és a német tűz. Nekik kellett volna partra vezetniük az átjáró rohamcsapatokat, de huszonhét harckocsi elakadt vagy elsüllyedt a sekély óceánban, és legénységeik közül sokakat magukkal vittek. Bucklew benyúlt a vízbe a hajójáról, hogy megmentsen több fuldokló harckocsizót, és egész nap a tűzvonalba maradt, segítve kalauzolni a partraszállító naszádokat.

A partraszállási körletek logisztikai rémálmot jelentettek, egy későbbi haditengerészeti elemzés szerint: „Keskeny árkok voltak ásva a védő lövészeknek, és harckocsiakasztók és harckocsiárkok választották el a partokat és a kivezető utakat. Továbbá az árapályos területen, a nagyvíz és a kisvíz között, több sor víz alatti akadály volt telepítve, köztük sündisznók, gúlák, C-elemek [becenevükön Belga-kapuk] és cölöp rámpák, mind szögesdróttal összekötve és sűrűn megrakva aknákkal. A ténylegesen talált akadályok sokkal számosabbak voltak, mint azt a hírszerzési jelentések jelezték.” Ahogy Ken Reynolds később megfogalmazta: „Mindent, amit csak ki tudtak találni, hogy nekünk rossz legyen, azt kiraktak a partra.”

A legnehezebb akadályok a Belga-kapuk voltak, amelyek jó három tonnás, három méter magas, egymáshoz kapcsolódó tömöracél építmények volt, amiket arra terveztek, hogy farámpákon kitolhatóak legyenek a hullámverésbe a part lezárásához. A kapukat hetekkel ko-

rábban észlelték felderítő feladatokon, és Reynolds és csapattársai hetekig gyakoroltak az akadály utánezatain az angliai kiképző bázisokban.

Felfedezték, hogy ha rossz pontokon robbantottak tölteteket a Belga-kapun, azzal csak egy megcsavarodott acélkupacot és repülő szilánkokat eredményeztek, ami rosszabbá tette volna a dolgokat a több ezer gyalogoskatoná számára, akiknek át kellett jutniuk a romhalmazon. Sok kísérlet után szövetséges tervezők rájöttek, a trükk az volt, hogy tizenhat töltetet robbantsanak a szerkezet tizenhat kulcspontján pontosan egy időben, ami darabok helyett lapossá omlasztja, így az érkező gyalogosok és járművek átjuthattak rajta a part egy nyílt sávjába.

A kapukon túl további veszélyek voltak, például tányéraknak, a tányér formájú, nyomásra működő német harckocsiaknak. Reynolds elért egy acélcölöphöz és felakasztott egy töltetet pontosan egy tányérakna mellé, ami a tetejére volt rögzítve. A trükk a cölöp és az akna egy időben való robbantása volt, hogy az amerikai gyalogosok ne lépjenek rá egy fel nem robbant aknára. „Ennek megvalósításához – idézte fel egy haditengerész tiszt – az emberek felmásztak az oszlopokra és egymás vállára álltak, mindezt erős ellenséges tűzben.”

Reynolds meghúzott egy zsinórt, hogy előkészítse a robbanóeszközt a gyújtásra, és megismételte a mozdulatot további tölteteken két további cölöpön a közelben. Egy csapattárs a cölöpökön lévő összes töltetet összekötötte egy hosszú robbanózsinórral, elhelyezte a gyújtót, elkialtotta a „Robbantás!” figyelmeztetést, majd elpucolt.

Reynolds ezután acél sündisznók sorát drótozta be. A sündisznók úgy néztek ki, mint a hullámverésbe rakott óriási hatágú játékelemek. Megakasztottak bármilyen nagy naszádót vagy járművet, ami megpróbált átjutni, és robbanóeszközökkel voltak összevegyítve. Reynolds jó kilátást nyújtó helyéről „temérdek volt azokból a rohadt sündisznókból”.

Reynolds mindig az orra előtti univerzumra koncentrált, és az ideális tizenöt méter széles sávra, amit próbált megnyitni a parton. A her-

vasztó tűz ellenére, úgy látszott, végül megcsinálják. Az átjárójuknak apró részei nyíltak meg egészen a partig, és némi haladást értek el a számtalan maradék akadály bedrótozásában.

De ez véres, gyakran halálos munka volt, tulajdonképpen öngyilkos feladat a Haditengerészet és a Hadsereg rombolóinak az Omaha-parton.

Az Omaha-partért felelős NCDU parancsnok, Joseph H. Gibbons korvettkapitány felidézte, hogy egy tiszt az egyik csónaksapatból a parton „készen állt meghúzni a gyújtókat a töltetek elhelyezése után, amikor puskatűz elvitte az ujjait és a gyújtókat”. A közelben „elleneséges puskatűz elműködött a tölteteket, amiket az akadályokra telepítettek, ami megtisztította az átjárót, de sajnos veszteségeket is okozott. Egy egységet ellenséges mesterlövésztűz tizedelt meg, három ember kivételével. Az egész művelet alatt az emberek hűsége, bátorsága és kötelesség iránti odaadása a legkiválóbb volt. Mindazok, akik elestek, arccal az ellenség felé haltak meg, és miközben előrementek megvalósítani a céljaikat.”

Robert Watson első osztályú matróz a Fox Green-partra tartó első partraszállító naszádban volt, és a hajó tűzbe került a parttól kétszáz méterre. „A naszádunk aknára futott, ami kirepítette a hajó elejét a vízből, éppen akkor, amikor eltalált minket egy 88 mm-es gránát a partról – emlékezett vissza. – Ekkor volt, hogy fejfelé találtam magam a vízben, teli zsákkal a hátamon. Valahogy elértem a partot egy sündisznó mögött, ami némi fedezéket nyújtott. Testek, testrészek és vér volt mindenütt.”

Egy romboló csapattag karcolás nélkül futott át a labirintuson, sikeresen drótozva be és robbantva fel akadályokat, amikor rákiáltott egy hang, hogy vegyen vissza.

Egy kirobbanó „F...t!” volt minden mondandója, majd elfutott folytatni a munkát.

Egy sebesült haditengerészeti romboló, aki a parton hevert, elborzadva nézte végig, ahogy pánikba esett bakák özönlöttek ki egy partraszállító naszádból, estek át egymáson és tűntek el a vízben.

„Húsz-negyven srác fulladt meg ott – emlékezett vissza a sérült tengerész, Alfred Palacios. – Még csak el sem találták egyiket sem.” Visszaemlékezett rá, hogy felállt és tehetetlenül üvöltött hiába, aztán sírt és végül összeesett.

Egy partraszállító naszádot felnyársalt egy acél sündisznó akadály alig ötszáz méterre a parttól, álló célt kínálva a német irányzóknak. „Utastottam mindenkit, hogy fújják fel a mentőövüket – idézte fel Herbert Duquette korvetthadnagy, az NCDU-128 parancsnoka –, aztán fejenként húsz kiló TNT-vel partra úsztunk. Csak hét emberem jutott ki.”

Miközben folytatta a robbanóeszközök rögzítését a német akadályokra a vízben, Ken Reynolds látta, hogy érkező amerikai hajók és járművek elvágta néhány gyújtóvezetékét, hasznavehetetlenné téve a tölteteket. Szétszóródott gyalogoskatonák is megbotlottak vezetékben és tönkretették azokat, míg az ellenséges tűz a vezeték más részét tépte szét.

Aztán Ken Reynolds elborzasztó látványt pillantott meg a szemérsarkából.

Amerikai gyalogosok húzódtak fedezékbe az akadályok mögött, amiket a csapata az imént drótozott be robbanóeszközökkel. A partraszállító naszádjaik túl gyorsan jöttek be és rakodtak ki, mielőtt az átjárókat fel lehetett volna robbantani.

Amikor begyűjtötták, a töltetek 120 másodperc múlva robbantak, repülő acélszilánkokat eredményezve, amelyek száz méteren túl is halálosak voltak. És a katonák csak centiméterekre voltak a töltetektől.

– El onnan! Tűnés! – kiáltotta Reynolds. – Robbantani fogunk!

De további katonák zsúfolódtak az akadályok mögé, túl ijedten ahhoz, hogy előremenjenek a német golyók és aknavetőtűz fürgetegébe.

Németek ölése helyett az amerikai tengerészek majdnem a honfitársaikat ölték meg.

Majdnem 07.00 volt az Omaha-parton. Nem számít, milyen keményen ordított Reynolds, néhány amerikai katona nem moccant a

robbanótöltetes akadályoktól. Reynolds megragadott egy bakát és ellökte lábbal a hátsóján. „A katona gyerekek az akadályokba kapaszkodtak – mondta Reynolds. – Seggbe rúgtuk őket, hogy adjunk nekik két percet eltűnni onnan, de nem igazán tudtál szót érteni velük, némelyik annyira ijedt volt – emlékezett vissza Reynolds –, ezért megragadtad és ellökted őket az akadálytól, de egy idő után belefáradtál ebbe és próbáltad magadat menteni.” Reynolds és csapattársai kénytelenek voltak felhagyni a próbálkozással, hogy felrobbantsák a maradék akadályokat, és elindultak a partra. 07.30-kor Reynolds kitémolygott a partra, erre futott, aztán arra, majd végül összerogyott egy kis gerinc menedékében. Reynoldsnak végül sikerült megfordulnia és felfognia, hogy mit vitt véghez, továbbá minden mást, ami történt. „Fantasztikus óra volt – emlékezett vissza. – Hajók és testek voltak mindenfelé.” Több ezer amerikai, brit, kanadai és német katona hevert holtan és sebesülten a deszant partok körül és a vízben a szövetséges partraszállási körletek Omaha, Utah, Sword és Juno partjai előtt.

A 175 NCDU emberből, aki kiment az Omaha-partra, 31 elesett és 60 megsebesült. A csónakcsapatok némelyike elpusztult, mielőtt még elkezdhetné volna a munkáját azon a reggelen. A romboló csapatok által elszenvedett veszteségek jóval gyengébbek voltak a Utah-parton, 6 halottal és 11 sebesülttel. A D-nap maradt az amerikai haditengerészeti különleges hadviselés történetének legvéresebb napja. A vízre kinézve Ken Reynolds láthatta, hogy ő és kollegái az 5-ös csónakcsapatból felrobbantottak egy szűk sávot, egy nyílást, ami egyre széleseedett, ahogy múlt a nap. De pillanatnyilag, emlékezett vissza, „igen szerencsések voltunk, sikerült felrobbantanunk az akadályok többségét. Némelyiket kihagytuk. Az átjárónk elég széles volt, hogy két partraszállító naszád bejöjjön és partot érjen egymás mellett.” A tizenhat folyosóból, amit az NCDU-knak és az utászkatonáknak kellett kirobbantaniuk, csak öt teljes sáv és három részleges átjáró volt megnyitva, mire az első dagály megérkezett, és a többségük nem volt megfelelően megjelölve. De ez elég volt, hogy lehetővé tegye a part-

raszállás folytatódását az Omaha-parton. Elégséges volt, hogy felfeszítsék Európa kapuit. Aznap délután, amikor levonult a dagály, az életben maradt rombolók visszamentek a partra és munkához láttak, állhatatosan szélesítve az átjárókat a következő néhány napban, hogy lehetővé tegyék Európa felszabadításának megindítását.

2012-ben egy nyári napon a volt másodosztályú matróz és Haditengerészeti Harci Romboló Egység tag Ken Reynolds az otthonában ült a floridai Fort Pierce-ben, másfél kilométerre egy múzeumtól, ami a SEAL-ek és elődeik tettei előtt tiszteleg.

A falán volt egy bekeretezett Elnöki Egység kitüntetés. A Haditengerészet minisztere adományozta a Haditengerészeti Harci Romboló Egységeknek az Egyesült Államok elnöke nevében, hogy elismerje a munkát, amit Reynolds és kollegái végeztek a D-napon az Omaha-part véres fővenyén.

Reynolds visszagondolt arra az 1944. júniusi reggelre, és azt mondta nekünk, volt egy valami, amire nem tudott rájönni. Az zavarta őt az elmúlt hatvannyolc évben.

„Szerintem jól végeztem a dolgomat és túléltem. Néhány srác jól végezte a dolgát és nem élte túl. Nekem sikerült túlélnem. Miért? Nem tudom.” Reynolds megmutatta nekünk a Ka-Bar kést, amit az Omaha-partra vitt a D-napon.

„Ez volt az egyetlen holmi, amit az invázió napján viseltünk – magyarázta. – A kés fontos volt nekünk, hogy zsinórokat vágjunk, drótokat, és így tovább. Sosem használtuk fegyverként, szigorúan haditengerészeti darab volt. Jó kés volt, jól szolgált minket. Arra emlékeztem, hogy milyen kevéssel rendelkezünk aznap az invázió. Ez volt minden, amivel dolgoznunk kellett, amikor tölteteket telepítettünk a sok akadályra, hogy félrerobbantsuk őket az útból.” Ez egy a sok-sok ezer hasonló kés közül, amit az amerikai katonaság tagjainak adtak a II. világháborútól napjainkig, és különleges kedvence a mai SEAL-eknek.

Amikor visszatért Európából, Reynolds 1944 szeptemberében jelentkezett a haditengerészeti bázison a floridai Fort Pierce-ben, ahol találkozott a leendő feleségével. „A USO-ban találkoztunk. Az anyjával volt. Ő vett észre előbb, azt mondta, tetszettem neki hátulról. Mindegy, ez elindított egy beszélgetést. A beszélgetés oda vezetett, hogy elvittem mindkettőt a Fort Pierce-i moziba, anya, lánya meg én, és onnan folytatódott. Házások maradtunk hatvanegy évig, és három gyerekünk lett.”

A II. világháború után Ken Reynolds dízelszerelő lett, a Caterpillarnak dolgozott, hogy segítsen megépíteni az államközi főúthálózatot, és tizenegy acélművet vezetett. Sok évtizedig soha nem beszélt a háborúról, még a családjának sem. Aztán az utolsó éveiben Reynolds önként jelentkezett a Haditengerészet Fort Pierce-i UDT-SEAL múzeumában, ahol elkezdte elmesélni az Omaha-parti munkájának történetét minden látogatónak, akit érdekelt.

Az évek során kicsit zavarta, hogy az összes történetben, amit olvasott és filmben, amit látott a D-napról, soha nem találkozott az NCDU-k történetével, akik a SEAL-ek legkorábbi harci elődeik között voltak. „De ott voltunk – mondta nekünk –, nagyon is ott voltunk.”

Néhány nappal a D-nap hetvenedik évfordulója után Ken Reynolds nyolcvannyolc évesen elhunyt. Nemrég megkapta a francia Becsületrendet.